

на шията си само Каракачанътъ. Нашийникътъ се състоеше отъ нѣколко желѣзни пластинки, скачени съ скоби като гривна; всѣка пластинка имаше отвѣнъ по четири дълги, остри и яки шипове. Тази гривна предпазваше отъ ухапване шията и гърдитѣ, а при ударъ—раняваше врага.

Само стариятъ, бащата, не одобри постѣпката: — Лошо правишъ, синко. Съ огънь си играешъ ти. Куче вѣра нѣма, а пѣкъ вълкътъ не е и куче. Гледай да не се вайкашъ подире . . .

Но Кальо се смѣеше и теглѣше весело вълка за ушитѣ. Така измина и втората есенъ. Прибраха стадата въ село. Затрупа отново снѣгъ поля и стрѣхи. А Кальо все се смѣеше: — Тазъ зима безъ страхъ ще спя — имамъ си вече вардачъ на стадото, който смѣе, нека припари . . .

Въ кошарата спѣха овцетѣ, въ колибитѣ — вѣрнитѣ псета, а на двора бдѣше вълкътъ. Сега него връзваха вече, и той бродѣше цѣла нощъ изъ двора. Обикаляше край високитѣ порти, прескачаше въ градината, риеше снѣга и душеше заледената земя. Когато се уморѣше, свръщаше въ колибата, но погледътъ му нивга не угасваше въ мрака. Два-три пѣти презъ нощта Кальо излазяше да нагледа кошарата и обора. Най-напредъ потърсваше вълка. Но повечето пѣти вълкътъ изтичваше самъ насреща му и подлагаше глава за милувка.

Настѣпиха януарскитѣ студове. Една нощъ Кальо стана да обходи добитѣка. Той трѣгна по обичая си къмъ вълчата колиба, но оттамъ не го посрещна никой. Приближи и надникна — колибата бѣше праздна. Той подсвирна — обадиха се само кучетата. Каракачанътъ изтича, заскимтѣ и заскача радостно около него. Но вълкътъ го нѣмаше. Той обходи двора, търси навредъ, зова, но напраздно — вълкътъ не се яви. Овчарътъ не разбра какво е станало. Обезпокои се, но никому не обади. А на утринята цѣлото село узна, че